

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-554/19 – 1

Zaak C-554/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

18 juli 2019

Verwijzende rechter:

Amtsgericht Kehl (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

28 juni 2019

Verzoekende partij:

Staatsanwaltschaft Offenburg (Duitsland)

Verdachte:

FU

[OMISSIS]

Amtsgericht Kehl

Beslissing

In de strafzaak tegen

FU,
[OMISSIS]

wegens het opzettelijk besturen van een voertuig zonder rijbevoegdheid,

heeft het Amtsgericht Kehl (rechter in eerste aanleg, Kehl, Duitsland) op 28 juni 2019 beslist:

I. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden krachtens artikel 267, eerste alinea, onder a), en tweede alinea, VWEU de volgende vragen voorgelegd met het verzoek om een prejudiciële beslissing:

1. Moeten artikel 67, tweede alinea, VWEU alsook de artikelen 22 en 23 van verordening (EG) nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling die de politiediensten van de betrokken lidstaat de bevoegdheid verleent om de identiteit van iedere persoon te controleren in een gebied tot 30 km landinwaarts vanaf de landgrens van deze lidstaat met andere staten die partij zijn bij de op 19 juni 1990 te Schengen (Luxemburg) ondertekende Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, om de illegale binnenkomst of het illegale verblijf op het grondgebied van die lidstaat te voorkomen of te bestrijden dan wel om bepaalde strafbare feiten te voorkomen die de veiligheid van de grenzen aantasten, los van het gedrag van de betrokken persoon of van het bestaan van bijzondere omstandigheden, en de regeling in kwestie bij ministerieel besluit wordt aangevuld als volgt:

„a) Grensoverschrijdende criminaliteit vindt dynamisch plaats (in tijd, plaats en met behulp van verschillende vervoermiddelen) en vereist daarom flexibeler politiebevoegdheden om deze te bestrijden. De uitoefening van voornoemde bevoegdheid beoogt het voorkomen of bestrijden van grensoverschrijdende criminaliteit.

b) De controles moeten worden uitgevoerd binnen het strikte kader van de in artikel 21, onder a), van de Schengengrenscore vermelde criteria. De uitoefening ervan moet duidelijk verschillen van systematische personencontroles aan de buitengrenzen en niet hetzelfde effect hebben als grenscontroles. De uitvoering van deze controles moeten wederom binnen een zodanig kader vallen, dat wordt gewaarborgd dat deze qua intensiteit en frequentie niet overeenkomen met grensoverschrijdingscontroles.

c) Dit kader is als volgt gepreciseerd:

De controles vinden niet voortdurend plaats, maar onregelmatig op uiteenlopende tijdstippen, op verschillende plaatsen en steekproefsgewijs waarbij rekening wordt gehouden met de verkeersdrukte.

De controles vinden niet alleen naar aanleiding van de grensoverschrijding plaats. Zij worden uitgevoerd op grond van voortdurend geactualiseerde terreinkennis en/of van ervaring op het gebied van grenstoezicht, die de

federale politiediensten verwerven op basis van eigen informatie of die van andere autoriteiten. Om die reden vormen algemene of concrete politiële informatie over en/of ervaringen met grensoverschrijdende criminaliteit, bijvoorbeeld over vaak gebruikte transportmiddelen en -wegen, bepaalde gedragingen en de analyse van de beschikbare informatie over grensoverschrijdende criminaliteit die uit eigen bronnen of van andere autoriteiten afkomstig zijn, het uitgangspunt voor de uitoefening van politiemaatregelen alsook voor de intensiteit en frequentie daarvan.

De uitvoering van de controles is onderworpen aan regelmatig hiërarchisch en technisch toezicht. Fundamentele regelingen zijn opgenomen in § 3, lid 1, vierde zin, van de Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (gemeenschappelijk reglement van orde van de federale ministeries; hierna: „GGO”) en de grondbeginselen voor de uitoefening van het technisch toezicht door de federale ministeries op het werkterrein. Deze worden voor het werkterrein van de federale politie geconcretiseerd door de „Ergänzenden Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei” (Aanvullende bepalingen inzake de uitoefening van het toezicht door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op de federale politie). Het Bundespolizeipräsidium (toezichthoudende autoriteit van de federale politie) en de daaronder vallende overheidsinstanties en -diensten hebben de uitvoering [Or. 3] van het hiërarchisch en technisch toezicht geregeld in hun werkverdelingsplannen en in eigen concepten omgezet.

- d) Ter vermijding van dubbele controles moeten de controlematregelen zo mogelijk met andere autoriteiten worden afgesproken of binnen het kader van gezamenlijke operaties of samenwerkingsregelingen worden uitgevoerd.”?
2. Moet het recht van de Europese Unie, in het bijzonder artikel 4, lid 3, tweede alinea, [VEU], artikel 197, lid 1, VWEU en artikel 291, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat het zich, zonder meer of na afweging tussen het belang van vervolging en het belang van de verdachte, verzet tegen het gebruik van bevindingen of bewijsmiddelen in een strafprocedure wanneer deze zijn verkregen tijdens een politiecontrole van de verdachte die is verricht in strijd met artikel 67, lid 2, VWEU of de artikelen 22 en 23 van verordening (EU) nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex)?
- II. De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak heeft gedaan over de prejudiciële vragen.

Motivering:

I.

Het Amtsgericht – strafrechter – Kehl (hierna: „verwijzende rechter”) dient uitspraak te doen over een verzoek van het openbaar ministerie Offenburg om aan de verdachte middels een Strafbefehl (door een rechter uitgevaardigde strafbeschikking) een geldboete op te leggen wegens het rijden zonder rijbevoegdheid.

1. In de huidige stand van het onderzoek dient in de prejudiciële procedure te worden uitgegaan van de volgende feiten:

De verdachte, een Franse staatsburger met woonplaats in Frankrijk, reed op 20 juli 2018 tegen 3.20 uur met een personenauto op de Straßburger Straße in 77694 Kehl (Duitsland) [OMISSIS], hoewel hij wist dat hij niet in het bezit was van de vereiste rijbevoegdheid. **[Or. 4]**

De verdachte werd naar aanleiding van een controle door de federale politie na zijn binnenkomst in het federale grondgebied over de Europabrücke tussen Kehl en Straatsburg, komend uit de richting van Frankrijk, als bestuurder van het voertuig vastgesteld. Tijdens de controle bleek dat hij niet in het bezit was van het vereiste rijbewijs.

Blijkens een aantekening van de politie op grondslag van § 23, lid 1, punt 3, Bundespolizeigesetz (wet betreffende de federale politie; hierna: „BPolG”) vond de controle plaats ter voorkoming en bestrijding van illegale migratie alsook van grensoverschrijdende criminaliteit overeenkomstig § 12, lid 1, punten 1 tot en met 4, BPolG. Voorts heeft de politie enkel aangetekend dat de uitgevoerde controle „een steekproefsgewijze, onregelmatige en niet-permanente maatregel” was. Ten tijde van de controle vonden in dit deel van de grens geen tijdelijke grenscontroles overeenkomstig hoofdstuk II van de Schengengrenscodex plaats.

2. Voormelde gedraging is strafbaar als opzettelijk besturen zonder rijbevoegdheid overeenkomstig § 21, lid 1, punt 1., Straßenverkehrsgesetz (Duitse wegenverkeerswet), die voorziet in de oplegging van een strafrechtelijke sanctie in de vorm van een vrijheidsstraf van maximaal een jaar of een geldboete van minimaal vijf en maximaal 360 dagbedragen.
3. Het openbaar ministerie verzoekt om aan verdachte een geldboete op te leggen van 30 dagbedragen van elk 30 EUR.

II.

De verwijzende rechter acht de beantwoording van de prejudiciële vragen noodzakelijk om te kunnen beslissen op de vordering tot uitvaardiging van een rechterlijke strafbeschikking. Daarom legt hij het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267, eerste alinea, onder a), en tweede alinea, VWEU de voornoemde vragen voor met het verzoek om een prejudiciële beslissing.

Bij de beslissing over de uitvaardiging van de verzochte rechterlijke strafbeschikking dient de verwijzende rechter te onderzoeken of tegen de verdachte voldoende verdenking bestaat. Dit onderstelt dat een veroordeling, gelet op het beschikbare bewijsmateriaal, waarschijnlijk is. Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat het mogelijkverwijs verboden is, gebruik te maken van onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal. In de onderhavige zaak baseert de constatering dat de verdachte bestuurder van een personenauto was, op de controle door de federale politie. Er zou geen sprake zijn van voldoende verdenking tegen de verdachte, de controle zou onrechtmatig zijn geweest en een verbod op het gebruik van de bevindingen en het daardoor verkregen bewijsmateriaal in de strafrechtelijke procedure tot gevolg hebben. **[Or. 5]**

1. Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag:
 - a. Het Hof heeft – in het licht van § 23, lid 1, punt 3, BPolG – in het arrest van 21 juni 2017 [(OMISSIS)A, C-9/16, EU:C:2017:483], geoordeeld dat artikel 67, lid 2, VWEU alsook de artikelen 20 en 21 van verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode), zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling, waarbij aan de politiediensten van de betrokken lidstaat de bevoegdheid wordt toegekend de identiteit van iedere persoon te controleren in een gebied tot 30 km landinwaarts vanaf de landgrens van deze lidstaat met andere staten die partij zijn bij de op 19 juni 1990 te Schengen (Luxemburg) ondertekende Overeenkomst ter uitvoering van het te Schengen gesloten akkoord van 14 juni 1985 tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, om de illegale binnenkomst of het illegale verblijf op het grondgebied van die lidstaat te voorkomen of te bestrijden dan wel om bepaalde strafbare feiten te voorkomen die de veiligheid van de grenzen aantasten, los van het gedrag van de betrokken persoon of van het bestaan van bijzondere omstandigheden, tenzij de regeling in kwestie die bevoegdheid zodanig afbakt dat de feitelijke uitoefening ervan niet hetzelfde effect kan hebben als grenscontroles.
 - B. Het federale Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft op 7 maart 2016 een besluit uitgevaardigd tot nadere regeling van de uitvoering van de bevoegdheden voor identiteitscontroles door de federale politie in de grensgebieden overeenkomstig § 23, lid 1, punt 3, BPolG (Gemeinsames Ministerialblatt, GMBI, 2016, nummer 10, blz. 203; hierna: „ministerieel besluit”). Dit besluit luidt als volgt:
 - „a) Grensoverschrijdende criminaliteit vindt dynamisch plaats (in tijd, plaats en met behulp van verschillende vervoermiddelen) en vereist daarom

flexibeler politiebevoegdheden om deze te bestrijden. De uitoefening van voornoemde bevoegdheid beoogt het voorkomen of bestrijden van grensoverschrijdende criminaliteit.

b) De controles moeten worden uitgevoerd binnen het strikte kader van de in artikel 21, onder a), van de Schengengrenscodice vermelde criteria. De uitoefening [Or. 6] moet duidelijk verschillen van systematische personencontroles aan de buitengrenzen en niet hetzelfde effect hebben als grenscontroles. De uitvoering van deze controles moeten wederom binnen een zodanig kader vallen, dat wordt gewaarborgd dat deze qua intensiteit en frequentie niet overeenkomen met grensoverschrijdingscontroles.

c) Dit kader is als volgt gepreciseerd:

De controles vinden niet voortdurend plaats, maar onregelmatig op uiteenlopende tijdstippen, op verschillende plaatsen en steekproefsgewijs waarbij rekening wordt gehouden met de verkeersdrukke.

De controles vinden niet alleen naar aanleiding van de grensoverschrijding plaats. Zij worden uitgevoerd op grond van voortdurend geactualiseerde terreinkennis en/of van ervaring op het gebied van grenstoezicht, die de federale politiediensten verwerven op basis van eigen informatie of die van andere autoriteiten. Om die reden vormen algemene of concrete politie informatie over en/of ervaringen met grensoverschrijdende criminaliteit, bijvoorbeeld over vaak gebruikte transportmiddelen en -wegen, bepaalde gedragingen en de analyse van de beschikbare informatie over grensoverschrijdende criminaliteit die uit eigen bronnen of van andere autoriteiten afkomstig zijn, het uitgangspunt voor de uitoefening van politiematregelen alsook voor de intensiteit en frequentie daarvan.

De uitvoering van de controles is onderworpen aan regelmatig hiërarchisch en technisch toezicht. Fundamentele regelingen zijn opgenomen in § 3, lid 1, vierde zin, van de GGO en de grondbeginselen voor de uitoefening van het technisch toezicht door de federale ministeries op het werkterrein. Deze worden voor het werkterrein van de federale politie geconcretiseerd door de „Ergänzenden Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei” (Aanvullende bepalingen inzake de uitoefening van het toezicht door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op de federale politie). Het Bundespolizeipräsidium en de daaronder vallende overheidsinstanties en -diensten hebben de uitvoering van het hiërarchisch en technisch toezicht geregeld in hun werkverdelingsplannen en in eigen concepten omgezet.

d) Ter vermijding van dubbele controles moeten de controlematregelen zo mogelijk met andere autoriteiten worden afgesproken of binnen het kader van gezamenlijke operaties of samenwerkingsregelingen worden uitgevoerd.”

- c. Of het ministerieel besluit voldoet aan de door het Hof met betrekking tot het vereiste wettelijke kader gestelde voorwaarden, is in de Duitse rechtspraak omstreden [OMISSIS].

Ook de verwijzende rechter betwijfelt of dit besluit de machtigingsbepaling in § 23, lid 1, punt 3, BPolG naar behoren concretiseert [OMISSIS]. Het is juist dat de rechter aan de hand van dit ministerieel besluit in beginsel de controlepraktijk kan toetsen en aldus kan nagaan of deze beantwoordt aan de normkwaliteit die het Hof blijkbaar verwacht. Specifieke bepalingen aan de hand waarvan kan worden beoordeeld hoe het aleatoire karakter van de controles in hun geheel kan worden gewaarborgd, bijvoorbeeld door het aantal ervan te beperken, bevat het besluit echter niet [OMISSIS].

- d. Op verzoek van de verwijzende rechter heeft de federale politie meegedeeld dat het politieoptreden, behoudens in het ministerieel besluit, ook wordt geregeld in de interne dienstnota „BRAS 120”, in de versie van augustus 2016. Deze dienstnota beperkt zich echter in wezen tot een letterlijke herhaling van de bepalingen van het ministerieel besluit en bevat daarenboven evenmin specifieke regels voor de uitvoering van de controles. Bovendien is deze dienstnota niet openbaar en voldoet hij derhalve niet aan de minimumeisen voor een regeling die het door het Hof vereiste regelgevende kader kan vormen [OMISSIS].
- e. Hetzelfde geldt voor de ten behoeve van de operationele planning samengestelde periodieke overzichten over de situatie ten aanzien van illegale migratie en mensensmokkel. De verwijzende rechter kan enkel vermoeden dat het hierbij gaat om de in het ministerieel besluit genoemde „voortdurend geactualiseerde terreinkennis”. Voorts moet daarover worden opgemerkt dat deze bevindingen over de situatie op het terrein, die het uitzonderlijke karakter van de controles moeten rechtvaardigen, blijkbaar in essentie zijn gebaseerd op bevindingen die zijn verkregen via controles op grond van § 23, lid 1, punt 3, BPolG als zodanig.
- f. Aangezien in het arrest van het Hof reeds wordt verwezen naar § 15 BPolG, op grond waarvan, in geval van meerdere mogelijke en passende maatregelen, die maatregel moet worden genomen die de individuele persoon en het publiek het minst aantast (lid 1), die niet leidt tot een nadelig gevolg dat kennelijk onevenredig is ten opzichte van het beoogde doel (lid 2), en die alleen zo lang is toegestaan totdat het doel ervan is bereikt of totdat blijkt dat dit doel niet kan worden verwezenlijkt (lid 3), is deze bepaling niet geschikt als het vereiste regelgevend kader, ook niet in samenhang met het ministerieel besluit van 7 maart 2016. § 15 BPolG is namelijk slechts de wettelijke weergave van het evenredigheidsbeginsel van elk handelen door de staat in individuele gevallen. Deze bepaling kan niet verhinderen dat een op § 23, lid, punt 3, BPolG gebaseerde politiepraktijk verder reikt dan individuele controles en – in het bijzonder door „de som van de effecten ervan” – het effect van echte grenscontroles heeft [OMISSIS].

2. Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag:
- a. Het Duitse strafprocesrecht kent geen algemeen verbod op het gebruik van bewijsmateriaal wegens de onrechtmatige wijze waarop het is verkregen. Afgezien van enkele regelingen in bijzondere wetten, die uitdrukkelijk in een verbod op het gebruik van onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal voorzien [OMISSIS], leidt een onbehoorlijke bewijsverkrijging niet altijd tot een verbod op het gebruik van het desbetreffende bewijsmateriaal [OMISSIS]. In plaats daarvan moeten volgens vaste rechtspraak van het Bundesverfassungsgericht (federaal grondwettelijk hof) en van het Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in civiele en strafzaken) alle relevante elementen van het geval en de tegenstrijdige belangen, met inaanmerkingneming van het beginsel van het Duitse strafprocesrecht volgens hetwelk de rechter de waarheid moet zoeken en daartoe het bewijsverkrijgingsonderzoek automatisch moet uitbreiden tot alle feiten en bewijzen en rekening dient te houden met de individuele belangen van de persoon op wie de onrechtmatige handeling betrekking heeft, met elkaar worden vergeleken [OMISSIS]. Een verbod op het gebruik van bewijsmateriaal is een uitzondering die moet worden gemotiveerd. Een dergelijk verbod is evenwel op zijn minst nodig in geval van ernstige, bewuste of willekeurige procedurefouten waarbij weloverwogen of stelselmatig wordt voorbijgegaan aan grondwettelijke waarborgen [OMISSIS]. Deze rechtspraakpraktijk is in beginsel verenigbaar met het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in het bijzonder artikel 6 ervan. De in de rechtspraak als postulaat gehanteerde verhouding tussen regel en uitzondering wordt in de rechtsleer bekritiseerd door sommige auteurs die een verbod op het gebruik van onrechtmatig verkregen bewijs juist als de regel beschouwen en voor het gebruik van dergelijk bewijs een bijzondere [Or. 9] rechtvaardiging noodzakelijk achten [OMISSIS].

Volgens deze rechtspraak van de hogere rechterlijke instanties zou er in de bij de verwijzende rechter aanhangige zaak betreffende eventuele schending van het Unierecht wat de bewijsvergaring betreft, geen sprake van een verbod op het gebruik van het bewijsmateriaal dat middels de controle van de verdachte is verkregen, zelfs niet wanneer het slechts om lichte criminaliteit gaat. De aantasting van de rechten van betrokkene is, anders dan bijvoorbeeld bij een huiszoeking, van slechts geringe intensiteit.

- b. Indien bij de controle van de verdachte echter inbreuk is gemaakt op Unierechtelijke voorschriften en deze controle om die reden onrechtmatig is, rijst de vraag met betrekking tot de effectieve handhaving van het Unierecht en de uniforme toepassing ervan in de gehele Unie, in het bijzonder gelet op eventueel in andere lidstaten bestaande strengere regels over het mogelijke gebruik van onrechtmatig verkregen bewijs, en met name de vraag of het Unierecht verlangt dat het gebruik in een strafprocedure van bevindingen en bewijzen die in strijd met het Unierecht zijn verkregen, zonder meer wordt

verboden of dat in de te verrichten belangenafweging in ieder geval de belangen van de Europese Unie op passende wijze in aanmerking worden genomen, zodat minstens in geval van lichte criminaliteit het belang dat de lidstaat heeft bij strafvervolging, als ondergeschikt moet worden aangemerkt.

Voor zover de verwijzende rechter kan nagaan, heeft het Hof deze vraag nog niet – in algemene zin – beantwoord. Onder meer het [arrest van het Hof van 10 april 2003, Steffensen, C-276/01, EU:C:2003:228; hierna: „zaak Steffensen”], [OMISSIS] geeft evenwel aan dat het Unierecht krachtens het doeltreffendheidsbeginsel een dergelijke invloed op het recht en de praktijk betreffende de verkrijging en het gebruik van bewijsmateriaal in een lidstaat kan uitoefenen. De verwijzende rechter vat het arrest Steffensen aldus op dat het Hof in die zaak [OMISSIS] weliswaar heeft ontkend dat een rechtstreeks uit het Unierecht voortvloeiend verbod op het gebruik van bewijsmiddelen geldt, maar beslist dat het aan de nationale rechter staat om op grond van de nationale regelgeving – met inachtneming van het beginsel van hoor en wederhoor en het recht op een eerlijk proces – te bepalen welke feiten hij bewezen acht en waarop hij zijn beslissing baseert.

In tegenstelling tot de zaak die de verwijzende rechter thans dient af te doen, stond in de zaak Steffensen echter niet de effectieve handhaving van het Unierecht in algemene zin, bovendien dan nog in een centraal beleidsdomein van de Europese Unie, ter discussie. De controles door de federale politie, zoals in casu, vinden namelijk [Or. 10] niet alleen incidenteel maar ook op grote schaal plaats. Uit het antwoord van de Duitse Bondsregering op een vraag van afgevaardigden van de Duitse Bondsdag blijkt dat krachtens § 23, lid 1, punt 3, BPolG in 2016 1.475.499, in 2017 1.730.499 en in 2018 1.604.184 controles op het gehele Duitse grondgebied hebben plaatsgevonden [OMISSIS].

Daaraan moet worden toegevoegd dat kennelijk slechts een heel klein deel van de bij de controles betrokken personen de rechtmatigheid ervan tegenover de politie in twijfel trekt laat staan door een rechter laat toetsen. Blijkens dezelfde antwoorden van de Bondsregering op de parlementaire vragen werden er in de periode van 1 januari 2017 tot en met 30 april 2018 en in de periode van 1 januari 2018 tot en met 30 april 2019 in totaal 59 klachten ingediend; ten tijde van de betreffende antwoorden waren in heel Duitsland vier of drie gerechtelijke procedures aanhangig. Daarentegen zijn bij de verwijzende rechter, wiens arrondissement 50 kilometer van de grens van de Bondsrepubliek omvat, sinds september 2018 al minstens 22 vergelijkbare strafprocedures wegens lichte criminaliteit ingeleid, waarin bevindingen of bewijzen zijn verkregen door middel van controles op grond van § 23, lid 1, punt 3, BPolG, en waarbij juist deze controles tot strafprocedures hebben geleid. In dit verband mag worden aangenomen dat het verantwoordelijke openbaar ministerie een niet onaanzienlijk aantal van

dit soort procedures na voltooiing van het onderzoek om opportuniteitsredenen heeft geseponeerd.

III.

De rechter verzoekt het Hof overeenkomstig art. 95, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie om de naam van de verdachte in het hoofdgeding te anonimiseren.

[OMISSIS]

WERKDOCUMENT